

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 listopada 2014r.

Sąd Rejonowy w W. w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Bartosz Szeremeta

Protokolant: Agata Dumicz

po rozpoznaniu w dniu 3 listopada 2014r.,

sprawy B. D.,

urozonego (...) w K.,

syna R. i I. z domu R.

oskarżonego o to, że w dniu 7 lipca 2013 roku w S., w województwie (...), kierował pojazdem mechanicznym marki P. o nr rej. (...) w ruchu lądowym, w stanie nietrzeźwości wynik I badania: 1,00 mg/l, wynik II badania 1,00 mg/l, wynik III badania 0,97 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, to jest o przestępstwo z art. 178a§1 k.k.,

I. B. D. uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 178a§1 k.k. i za to na podstawie powołanego przepisu wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69§1 k.k. i art. 70§1 pkt. 1 k.k. warunkowo zawiesza B. D. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby 3 (trzech) lat;

III. na podstawie art. 42§2 k.k. orzeka wobec B. D. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat;

IV. na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzeka wobec B. D. karę grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 20 (dwadzieścia) złotych;

V. na podstawie art. 43 § 3 k.k. zobowiązuje B. D. do zwrotu prawa jazdy;

VI. zasądza od oskarżonego B. D. na rzecz Skarbu Państwa wydatki poniesione w sprawie w wysokości 644,98 zł i wymierza mu opłatę w wysokości 120 zł.

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W nocy z 6 na 7 lipca 2013 r. w S. na ulicy (...) około godziny 1.25 funkcjonariusze miejscowej policji zatrzymali do kontroli kierującego samochodem osobowym marki P. o nr rej. (...). Kierującym okazał się oskarżony B. D., który wylegitymował się dowodem osobistym, po czym został przebadany na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, składając własnoręczne podpisy na każdym z wydruków z badania. Jak się okazało po przebadaniu, oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości z wynikiem pierwszego badania 1,00 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, wynikiem drugiego badania 1,00 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu i wynikiem trzeciego badania 0,97 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Prowadzony przez oskarżonego pojazd został następnie odprowadzony na wskazane przez niego miejsce przez świadka A. F. prowadzącego działalność gospodarczą w ramach (...).

Dowód:

- notatka urzędowa – k. 1;
- protokół użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego – k. 2;
- opinia biegłego grafologa – k. 113-122;
- zeznania świadka A. F. – k. 92-93;
- zeznania świadka J. K. – k. 95, 111;
- zeznania świadka K. A. – k. 109.

B. D. był dotąd dwukrotnie karany, w tym wyrokiem Sądu Rejonowego d. Ł. Ś. z 28 lutego, (...), za czyny z art. 289 § 2 k.k. oraz z art. 178a § 1 k.k., a także wyrokiem Sądu Rejonowego w W., sygn. akt (...), za czyn z art. 286 § 1 k.k.

Dowód:

- dane o karalności – k. 124-125.

Oskarżony nie przyznał się do winy wyjaśniając, że w czasie kiedy miał dopuścić się zarzucanego mu przestępstwa był w K..

Wyjaśnienia oskarżonego B. D. – k. 74-76.

Sąd zważył:

Sprawstwo i wina oskarżonego są niewątpliwe.

Ustalenia faktyczne Sąd oparł na wiarygodnych dowodach z zeznań świadków oraz na dowodach z dokumentów: protokołu użycia urządzenia kontrolnego, notatki urzędowej funkcjonariusza policji i danych o karalności. Sąd dał wiarę zeznaniom przesłuchiwanyemu świadkom bowiem są komplementarne z resztą materiału dowodowego i brak jest dowodów podważających ich prawdziwość. Przesłuchani w sprawie funkcjonariusze złożyli spójne zeznania, które znajdują potwierdzenie w dokumentacji przez nich sporządzonej – to jest w notatce urzędowej z k. 1 i protokole badania stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu. Podobnie zeznania A. F. są spójne z pozostałymi wymienionymi powyżej dowodami. Żadnych wątpliwości nie budzi wiarygodność opinii grafologa, co do podpisu oskarżonego na dokumentacji z badania stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu, która to opinia jest jasna, pełna i niesprzeczna. Na podstawie danych o karalności Sąd natomiast ustalił wcześniejsze konflikty z prawem oskarżonego oraz to, iż skazania w wymienionych powyżej sprawach miały miejsce już popełnieniu przedmiotowego czynu.

Za zupełnie niewiarygodne należało uznać wyjaśnienia oskarżonego, który podaje niczym nieopartą i absurdalną okoliczność, że w dniu kiedy został zatrzymany przez funkcjonariuszy prowadząc samochód w stanie nietrzeźwości to faktycznie przebywał na drugim końcu kraju. Jest to oczywiście sprzeczne z materiałem dowodowym i nie zasługuje na wiarę. Funkcjonariusze policji wylegitymowali zatrzymaną osobę z dowodu osobistego, którego dane wpisali do notatki służbowej i protokołu badania stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu, który następnie został własnoręcznie podpisany przez oskarżonego, na co wskazuje kategoryczna opinia grafologa. Należało zatem odrzucić całość wyjaśnień oskarżonego jako nieprawdziwe.

Poczynione na podstawie wyżej wymienionych dowodów ustalenia nie pozostawiają żadnych wątpliwości, że oskarżony B. D. swym zachowaniem wypełnił znamiona występku z art. 178a § 1 k.k. bowiem znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym. Co oczywiste, czynu oskarżonego nie można

zakwalifikować jako występku realizującego znamiona czynu z art. 178a § 4 k.k. bowiem w chwili popełnienia przedmiotowego czynu, nie był on jeszcze skazany za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości.

Rozważając nad wymiarem kary dla oskarżonego Sąd, stosownie do art. 53 k.k., miał na uwadze m.in. stopnie winy oskarżonego i społecznej szkodliwości jego czynu, zakładane cele kary, motywację i sposób zachowania oskarżonego, rodzaj i stopień ujemnych następstw przestępstwa oraz zachowanie się po jego popełnieniu. Stopień winy oskarżonego jest niewątpliwie znaczny, a jego zachowanie nie znajduje jakiegokolwiek uzasadnienia. Natomiast stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego nie może zdaniem Sądu być uznany za znaczny w takim stopniu by wymierzyć karę znacznie powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia karą rodzajowo najsurowszą. Stopień upojenia alkoholowego jakkolwiek przekraczający granicę przestępczości zachowania oskarżonego czterokrotnie, nie może zostać uznany za przesadnie duży, by racjonalne było stwierdzenie, że prowadząc samochód w tym stanie oskarżony wykazał się skrajnym lekceważeniem dla porządku publicznego. Należy nadto zważyć, że oskarżony prowadził samochód w środku nocy, kiedy co oczywiste natężenie ruchu jest znacznie mniejsze, a przez to i zagrożenie jakie oskarżony stanowił również było mniejsze. Ponadto, w chwili czynu oskarżony nie był karany i jego zachowanie na ówczesną chwilę było jego pierwszym konfliktem z prawem (k. 9 – dane o karalności z lipca 2013 r.). Mimo, że później oskarżony dwukrotnie został skazany za popełnienie przestępstw, co bez wątpienia obciąża oskarżonego, to nie sposób z całą pewnością stwierdzić, że oskarżony jest sprawcą niepoprawnym i nie można co do niego postawić pozytywnej prognozy kryminologicznej. Z tych względów Sąd wymierzył oskarżonemu karę rodzajowo najsurowszą w wymiarze 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat. Ponadto zasadne okazało się orzeczenie wobec oskarżonego także kary grzywny na podstawie art. 71 § 1 k.k., z uwagi na jego późniejszą karalność, tak by oskarżony odczuł dolegliwość skazania, co przełożyć się winno na osiągnięcie zakładanych celów kary, przez powstrzymanie go od naruszania prawa w przyszłości. Na podstawie art. 42 § 2 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat. Orzeczenie zakazu w tym wymiarze odpowiada stopniowi społecznej szkodliwości jego czynu, a także jest relewantne wobec stopnia zagrożenia dla dóbr prawnie chronionych jakie swym czynem oskarżony wytworzył.

Wobec tego, iż oskarżony w chwili zatrzymania nie posiadał przy sobie prawa jazdy i nie zostało ono mu zatrzymane, Sąd na podstawie art. 43 § 3 k.k. zobowiązał skazanego do jego zwrotu.

Nie znajdując podstaw do zwolnienia oskarżonego od kosztów sądowych Sąd na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa te koszty w całości określający ich wysokość 644,98 zł tytułem wydatków i 120 zł tytułem opłaty, o czym orzeczono w punkcie VI dyspozycji wyroku.